

צנחנים באמריקה*

עוד במאי שנת 1940 לא נמצא אף חייל צנחן אחד בצבא ארצות הברית. שקועים היינו בתרדמה שאין לה כפרה - כי במקורו הרי היה זה רעיון אמריקאי. במלחמה הקודמת יעץ הגנרל בילי מימְּשֶׁל, שראה את הנולד, לצאת בהתקפת צנחנים אדירה ולהוריד 20,000 איש מאחורי הקוים הנרמניים. בראשית שנות העשרים צעדו האמריקאים בראש העולם כולו בכל הנוגע ללהטי סוכך. בשנת 1928 היו אנשי חיל-התעופה שלנו עושים קפיצות בחבורה בת-עשרה מעל מטוס - להטיס, שנעשו ללא הוראות מלמעלה. בשנת 1939 התחיל שירות היערות** שלנו להשתמש בצנחנים לשם מלחמה בשרפות.

וכאן הפסקנו. אצל הרוסים נתעוררה התענינות, הנרמנים החרו החוקו אתריהם, ואילו אנחנו ישנו. באביב שנת 1940 כבשו צנחנים נרמנים את מנרש-התעופה של רוסטרם, ורק אז התחיל הצבא שלנו לארגן מתוך היסוסים מחלקת צנחנים - שני קצינים וארבעים ושמונה חיילים.

מתנדבים אלה התחילו באימון במצודת קנינו, במדינת ניו-יורק, בציור שאול כשהם מתחננים ממש לפני חיל האויר על אפשרות של טיסה; מקץ שנה נדלו והיו ל-4 בטליונים, 400 צנחנים בכל אחד. קצינים, שלמדו בזמן אחד עם אנשיהם, פיתחו בית-ספר שבכוזו להקים בטליון-צנחנים במשך חודש.

כל הצנחנים הם מתנדבים, למעלה מ-18000 איש ותשע מאות קצינים בקשו להכנס לבית-ספר זה. האנשים מקבלים 50 דולר לחודש שכר נוסף, והקצינים מאה דולר. אין ביכולתם להבטיח עצמם באחריות (כלומר, החברות אינן מקבלות אותם לביטוח), אם כי היה רק מקרה מות אחד על 4500 קפיצות.

החיילים הנבחרים צריכים להיות בלתי נשואים, בגיל למטה משלושים, מצויינים במעלות הגוף ושקולים ברוחם. משמניע אחד האנשים הנבחרים האלה למצודת בנינו הוא עובר דרך אסכולה קשה ביותר שהותקנה פעם לחיילים אמריקאים. במשך ששה שבועות הוא מתחסן להיות "אדם עליון" מבחינה נופנית, מועבר דרך תרנילים, אשר לעומתם האימון בכדור-רגל*** אינו אלא שעשוע קל. הוא מתגלגל על פני אדמת ניו-יורק הקשה, מטפס על חבלים, קופץ קפיצות-גלגל באויר מעל פלטפורמות לפניו ולאחור. הוא נדחף על פני טרולי נטוי למטה, ומופל ארצה, כדי שיחרגל לצניחה בתנועה לפניו. הוא מתאמן לקפוץ על רגליו, כשהוא נסחב בראש נטוי לפניו אל הקרקע.

אחרי כן הוא נלקח אל המגדלים בני גובה של 250 רגל, שנבנו על פי תבנית המגדל שהוקם ביריד העולמי של ניו-יורק. הוא עושה חמש צניחות מתוך סוכך בשבתו בכסא וארבע ברמתה. אחר קזשרים אותו כשהוא שכוב ברמתו, מעלים אותו לגובה של 150 רגל, ולפי אות הניתן לו עליו למשוך בחבל-ההתרה, לנפילה

* מתוך «American Legion Magazine».

** הממונה על שמירת היערות וטפוחם בארצות-הברית. - המער.

*** תכונה כאן למשחק ה"רגבי" הנפוץ באמריקה, ואשר קשי אימונם של המשחקים בו היה

של 15 רנל, שעל ידי כך הוא מיטלטל למצב זקוף. בשעת מכתן-עצבים זה הוא מחזיק בשמאלו כדור-גומי ועיר; אם הוא מאבד את הכדור הרי לא שלט ברוחו כל צרכו. מבחינת-עונו זה מוציא מן האימון מקצת מן האנשים; עוד קצת מוצאים ממנו בשלב הבא: שתי קפיצות מראש מגדל במצנח פחות. מעכשיו מוכן החניך לקפיצה ממשום. הוא כבר הוכשר הכשרה פסיכולוגית המקשה עליו לא לקפוץ. הדבר נעשה במקצת על ידי כך שמרנילים אותו אל המצנח שלו. כל איש ואיש מקפל את שלו ולומד את הדבר בשנים-עשר שיעורים, ארבע שעות השיעור. מיסה במשום נותנת לשיורנים את 'הרנשת האוויר'. צנחן מנוסה פס עם הטירון, ולאחר מיסה במשך שעתיים הוא מוליך את המתחיל אל הפתח ומדבר עמו דרך אנב על קפיצה. הקפיצה הראשונה אינה הקשה ביותר - הצנחן הוכשר לכך במשך ששה שבועות. חלק מהתעלות-הנפש הקשורה בקפיצה הראשונה עוד כוחו יפה גם לנבי השניה. אנב, האנשים מרנישים שאם לא יעשו את הקפיצה השניה תחשב החבריא כי נבהלו עוד מן הראשונה. הקפיצה השלישית, הרביעית או החמישית היא הקשה ביותר, כי בפרק זמן זה כבר עברה ההתפעלות, סופק יצר הסקרנות, האיש הוכיח כי שולט הוא בעצביו - ועכשיו הוא יודע כי הצניחה היא ענין קשה, ולעתים קרובות מכאיב.

צנחן בתקופת אימונו רשאי תמיד לסרב לקפוץ. המדריכים אינם מנסים בשום פנים לדחוף אדם מאוירון או לדבר על לבו כי יקפוץ מתוכו. נוטים הם לומר על 'לא-יצלחים' במקום מאשר במאוחר. אדם המסרב לקפוץ נשלח חזרה אל חיל הקרקע - ובלי תרעומות. מסלקים אותו מהר, ולעולם אין מרשים לו לאכול עוד ארוחה ולישון עוד לילה בחברת חיל הצנחנים - לשוכתו ולטובתם. אולם אחרי שאדם עומד במבחן - כלומר, מבצע צניחה אחת ביחידות וארבע צניחות בחבורה - נחשב סירובו כאי-ציות לפקודה צבאית.

המספר הממוצע של הנפסלים הוא 22 מ 150 מתחילים - חמשה נכשלים בקפיצה מעל המגדלים, חמשה במשוסים, שלשה מטעמים גופניים, שנים בגלל חוסר בשרון ללמוד את מלאכת קיפול הסוכך ושבעה בגלל פצעים קלים.

רנע המראת המשום הוא הרנע הקשה ביותר בשביל רבים מן הצנחנים. אחר מתחילה המתחות לרפות, האנשים יושבים בכסאותיהם ומפמפמים, לועסים גומי-לעיסה (מסטיקה), מדליקים סיגריות. בעבור האוירון בסיסה על פני שדה-הקפיצה, נוברת המתחות שוב. כל איש מתריש, אחרים מויעים, מתשבתם עוברת במהירות של מיל דרקה, ההתנהגות מירבכת; קדחת הבריחה עלולה לתקוף את התא כולו - היה מקרה של חמשה סירובים במשום אחד.

מדריך-הצניחה מציץ בפתח וקורא: 'לקום'. 12 האנשים ממלאים את המעבר; המתחות מתרפת מיר, להאחוזו וכל אחד אחד מאחיו קרם מיוחד אל הכבל הנמתח לאורך התקרה של התא. יתר מחבר את הקרם אל מכסה המצנח שלו; בשעה שהוא קופץ, שומט היתר את המכסה, קפוץו, נשמע קול כקול ירית-אקדה. מדריך-הצניחה - סרננט או לויטננט - קופץ, ואנשיו באים אחריו, בזה אחר זה, - במשך 10 שניות כולם. הצנחן אינו צועד ואינו צולל חוצה, הוא קופץ, תחילה הוא מפשק חיש את רגליו, נאחו בצדי הדלת, מטה ראשו וכתפיו לחלל האוויר, וקופץ

ישר החוצה, אנב הדיפה בידיו וברגליו, כדי שיעמוד ישר. משב הפרופלר מפנה אותו כהצי סיבוב; עתה הוא מופנה לאחור, מרניש ביד ימינו את עניבת מצנח-המילואים שלו. אין לו כל הרגשת נפילה. אם הוא מחזיק את עיניו פקוחות — יש שאינם יכולים — עלול הוא לראות את זנב האווירון עובר מעל לו, או מצנח הנפתח מלמטה, או קופץ אחר מלמעלה.

או נפתח המצנח — דחיפה נסה וקשה במקרה הטוב ביותר, או אכזרית ועקרת, — אם הצנחן התחיל צניחתו וראשו למטה, או אם המטוס לא הפחית את מהירותו עד כדי 95 מיל בשעה. אבל בין שדחיפה זו היא נוראה, בין שהיא קשה בלבד, הרי היא רצויה; כל כך רבה ההקלה שרכים מן הצנחנים אינם מרנישים בכאב אלא לאחר רדתם. ומעשה בקולונל שירד וכחפיו מכוסות דם, והוא אף לא ידע זאת.

המדרגה השלישית, והיא החביבה על הצנחנים — הדחיפה למטה. הם מוצאים אותה נחמדה. הם יורדים למטה בקראם איש אל רעהו. משנפתח המצנח — לא ירפה. על ידי משיכות שונות יכול הצנחן להאיט במקצת את נפילתו או לשנות את כיוונו. לאחר שהוא רוכש נסיון פוחתת הדאגה בנוגע לקפיצה, ונוכרת בנוגע לנחיתה.

מתוך 4300 הקפיצות הראשונות היו 111 מקרים של טפול בבית-חולים, ומהם 28 שבריים. אולם במשך ששה חדשים הופחתו החבלות הרציניות עד כדי שתים לאלף קפיצות. בהיות הצנחן במרחק רגלים מספר ממקום הנחיתה הוא מושך משיכה אדירה בחבלים המרומים, ועל ידי כך הוא מתרומם קצת והנפילה נחלשת. הוא כופף קצת את ברכיו, מתנבר על הנטיה למשוך אותן עוד יותר למעלה. אם יש רוח והוא נדחף לנפילה אלכסונית, הרי הוא משתדל לא להפגע ברגליו כי אם לרדת מתוך נפילה נלנול. כשהוא נוגע בקרקע הוא משתדל לרפות את המצנח. הוא רץ כדי להתו בינו ובין הרוח, מפילהו ארצה, ומתיר את רתמתו.

רוב קפיצות-האימון הן מנובה של 1250 עד 1500 רגל. היו אחרות מנובה נמוך של 750 רגל בלבד, אך זה מסוכן יותר. במלחמה יקפצו האנשים מנובה של 400, 300, 250 רגל, ולא ישאו אתם מצנח-מילואים, באין לו שהות להפתח.

יום נבחן איזה דבר חדש בציוד או בתכניקה. אם יש איזה סיכון בנסיון, מתנסה בו קצין תחילה. קצינים עשו את הקפיצה הראשונה לתוך מים, וכן צניחה ראשונה במסכת גז וכן עם מצלמה כבדה. כשנדרשו פרטים כיצד לצנח אל מטרות מנובה של 3000 רגל, עלו שני קצינים וניסו לעשות זאת.

שום קצין לא סרב מעולם לצנח. המחרוזת הרצופה שלהם, המונה כ-800 קפיצות בערך ללא סירוב אחד, היא הוכחה אמיתית למנהיגות על ידי מופת עצמי בצבא. הקולונל ויליאם לי, מפקד חיל הצנחנים, הוא בן 46, זקן מדי מלקפוץ, ואף לא נדרש הדבר ממנו. אולם הוא קופץ — ומתכוון להוסיף ולקפוץ עם כל מחזור ומחזור. פעם אחת היה מקרה שחייל ניצל בקושי בעזרת מצנח-הדחק שלו, מהר אליו הקצין, נוכח כי לא נפגע האיש, ואמר: בוא, נקפוץ שנית יחדיו.

אין פלא שרוח הצנחנים היא מרוממה. יתכן שהם החיילים הנקשים והמתחוסנים — ואף הלבושים יפה — מכל הצבא.

אחרי עמדו במבחן קופץ האיש בממוצע אחת לחודש. הענין הגדול בתקופת-אימון זו הוא אימון-הקרב. הצנחנים צריכים לפתח רזיוות בתפיסת כלי-נשקם —

המופלים לארץ עיי מצנחים מיוחדים - ומומחיות בהפנית הנשק הזה אל ממרות שנקבעו להם מראש. נוהגים לתכן התקפת צנחנים לכל פרשיה הדקים ביותר. שטח האויב נרשם על המפה מן האוויר. על פני שולחנות חול עורכים תבניות של שטח הקרב, ולכל פלוגה, מחלקה או כיתה ניתנת שליחות מסוימת. כל הצנחנים מאומנים להשתמש באקדח, רובה, תתי-מקלע, רימון, מרגמה, מקלע ומכונת-ירייה. בכל מחלקה נעשים אחרים מומחים למלאכת-הריסה. צנחנים יכולים להרוס מטוסים החונים על הקרקע כחלק עשירי מן הזמן הדרוש לכך אצל חיל-הרגלים. במשך 30 דקות יכולים 12 צנחנים להשחית את רשת המים של עיר בת 50,000 תושבים - הם יודעים בדיוק מה לקלקל. וכן יודעים הם לערוך מבע מאומץ ברגל. בזמן האחרון ערך הבטליון ה-501 מסע של 12 מיל במשך שלוש שעות, כשחייליו נושאים עמם את כלי-הנשקם, ובכלל זה גם מרגמות ומכונות-ירייה. כל אחר הצהרונים, כשהם פנויים, רצים האנשים האלה מרחק שני מילין וחצי אל כריכת-שחיה ואחר כך הם רצים חזרה. בשעת תמרונים בצאלבמה, שנערכו נגד נדוד מן הנבחרים, התקרמו הצנחנים במהירות גדולה כל-כך ולקחו שבויים רבים כל כך, שהיה הכרת לעכבם כדי שתהא אפשרות להמשיך במלחמה מדומה זו.

צנחן בריטי באוונט

הדבר היחיד שעלינו לפחד ממנו הוא - הפחד עצמו.

פ. ד. ריובלט